

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **J. P.**, proti žalovanému: **Magistrát města Kladna**, se sídlem Kladno, Náměstí Starosty Pavla 44, o kasační stížnosti žalobce proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 35/2007 - 17, ze dne 22. 5. 2007, a o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2007, č. j. 44 Ca 35/2007 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2007, č. j. 44 Ca 35/2007 - 17, **s e z a m í t á .**
- II.** Kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2007, č. j. 44 Ca 35/2007 - 31, **s e o d m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 22. 5. 2007, č. j. 44 Ca 35/2007 - 17, uložil žalobci doplnit žalobu a výrokem II. zamítl žádost žalobce o osvobození od placení soudních poplatků. V odůvodnění krajský soud uvedl, že žalobce není zaměstnán z důvodu nepříznivého zdravotního stavu, pobírá důchod ve výši 9971 Kč, vlastní polovinu řadového domku a dluží Okresnímu soudu v Hradci Králové 6120 Kč a Zemědělskému družstvu L. pod L. 34 775,60 Kč. Podle krajského soudu majetkové poměry žalobce neodůvodňují osvobození od soudních poplatků, neboť žalobce má ze svého důchodu možnost soudní poplatek ve výši 1000 Kč zaplatit. Žalobce jako vlastník ideální poloviny rodinného domku ani není nemajetný. Krajský soud proto jeho žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl.

Proti výroku II. tohoto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost a domáhal se jeho zrušení. Namítal, že řízení je od soudních poplatků osvobozeno podle § 11 odst. 3 písm. g) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Konstatoval zmatečnost napadeného usnesení a poukázal na chyby v citaci v jeho odůvodnění („podle usnesení § 964 s. ř. s.“). Stěžovatel současně vznesl námitku podjatosti soudkyně Olgy Stránské.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 7. 2007, č. j. Nao 46/2007 - 26, rozhodl, že soudkyně Olga Stránská není vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 44 Ca 35/2007.

Krajský soud v Praze poté usnesením ze dne 1. 9. 2007, č. j. 44 Ca 35/2007 - 31, zrušil své usnesení ze dne 5. 4. 2007, č. j. 44 Ca 35/2007 - 3, a stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu ve výši 1000 Kč.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítal, že řízení je od soudního poplatku osvobozeno ze zákona [§ 11 odst. 1 písm. g) a § 11 odst. 3 písm. g) zákona o soudních poplatcích], a domáhal zrušení obou výše specifikovaných usnesení krajského soudu.

Dne 5. 10. 2007 byl spis krajského soudu předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasačních stížnostech.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2007, č. j. 44 Ca 35/2007 - 31, a shledal ji nepřipustnou. Zmíněným usnesením krajský soud zrušil předchozí usnesení, jímž stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč, a současně stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 1000 Kč.

Podle § 104 odst. 3 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je kasační stížnost dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení.

Za základní znak rozhodnutí, jimiž se toliko upravuje vedení řízení, se považuje ta skutečnost, že soud, který takové rozhodnutí vydal, jím není vázán a může je i bez návrhu změnit. Jde v zásadě jen o usnesení vydávaná v průběhu řízení, jež nemají bezprostřední vliv na rozhodnutí o věci samé.

Podle § 12 první věta zákona o soudních poplatcích, vydá-li soud nesprávné rozhodnutí o poplatkové povinnosti, toto rozhodnutí zruší nebo změní i bez návrhu.

Z citovaného ustanovení zákona o soudních poplatcích jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí o poplatkové povinnosti, v posuzovaném případě výzva k zaplacení soudního poplatku, patří do skupiny usnesení, jimiž se pouze upravuje vedení řízení. Proti takovým rozhodnutím není kasační stížnost přípustná, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2007, č. j. 44 Ca 35/2007 - 31, odmítl jako nepřipustnou.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2007, č. j. 44 Ca 35/2007 - 17, v rozsahu výroku II., jsa v souladu s § 109 odst. 2 a 3

s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2007, č. j. 44 Ca 35/2007 - 17, není důvodná.

Podle § 11 odst. 1 písm. g) tohoto zákona se od poplatku osvobozují řízení ve věcech náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem. Podle § 11 odst. 3 písm. g) téhož zákona se osvobození podle odstavců 1 a 2 vztahuje, s výjimkou dědického řízení, i na řízení o výkon rozhodnutí.

V posuzované věci podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud posoudil jako žalobu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 s. ř. s. Nejedná se tedy o řízení ve věcech náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem, a ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) zákona o soudních poplatcích se proto na posuzovaný případ nevztahuje.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že k řízení o náhradě škody nejsou příslušné soudy ve správním soudnictví, neboť tento předmět řízení nelze podřadit pod ustanovení § 4 s. ř. s., ale soudy, které rozhodují v občanském soudním řízení.

Podle § 79 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

V řízení podle § 79 s. ř. s. se tedy žalobce domáhá vydání správního rozhodnutí, nikoliv výkonu rozhodnutí. Řízení o výkon rozhodnutí (jinak též exekuční řízení), uvedené v § 11 odst. 3 písm. g) zákona o soudních poplatcích, je jedním z typů občanského soudního řízení, ve kterém může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí, pokud povinný dobrovolně nesplní, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí. Jedná se zpravidla o výkon (exekuci) rozhodnutí civilního soudu, jímž byla povinné osobě uložena nějaká soukromoprávní povinnost, většinou povinnost zaplacení určité peněžní částky.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ani ustanovení § 11 odst. 3 písm. g) zákona o soudních poplatcích se na posuzovaný případ nevztahuje, neboť předmětem řízení, jež stěžovatel

svou žalobou inicioval, není výkon rozhodnutí, ale zjištění, zda byl žalovaný správní orgán nečinný a zda je na místě, aby mu soud uložil povinnost vydat správní rozhodnutí.

Pokud jde o namítanou zmatečnost napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud poukazuje na své usnesení ze dne 31. 7. 2007, č. j. Nao 46/2007 - 26, jímž rozhodl, že soudkyně Olga Stránská není vyloučena z projednávání a rozhodování v této věci. V projednávané věci tedy nerozhodoval vyloučený soudce, jiný důvod zmatečnosti stěžovatel neuplatnil, námitka zmatečnosti přezkoumávaného usnesení proto není důvodná.

Zjevné chyby v psaní obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu nepředstavují důvod pro jeho zrušení, neboť nezakládají nezákonnost ani nepřezkoumatelnost tohoto usnesení. Takovéto chyby opraví předseda senátu krajského soudu postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *při podání návrhu na individuální osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s. musí žalobce v žádosti o osvobození od soudních poplatků jednak uvést, v čem spatřuje nedostatek prostředků, z nichž by měl zaplatit soudní poplatek, a jednak toto tvrzení doložit* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2004, č. j. 1 Afs 5/2003 - 54, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 311/2004, www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádné důvody pro individuální osvobození od soudních poplatků a závěr krajského soudu, že důvody pro individuální osvobození nejsou dány, nikterak nezpochybnil. Nejvyšší správní soud se proto touto otázkou dále nezabýval.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační námitky nedůvodnými a nezjistil namítanou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy nebyl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 35/2007 - 17, ze dne 22. 5. 2007, jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení žádné náklady nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. pak žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba (zde kasační stížnost) odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu